A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2022. február 24.*

„Előzetes döntéshozatal – A férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elve a szociális biztonság területén – 79/7/EGK irányelv – A 4. cikk (1) bekezdése – A nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma – Háztartási alkalmazottak – A munkanélküliség elleni védelem – Kizárás – A női munkavállalók különös hátrányos érintettsége – Jogszerű szociálpolitikai célok – Arányosság”

A C-389/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Vigo (vigói 2. sz. közigazgatási bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2020. augusztus 14-én érkezett, 2020. július 29-i határozatával terjesztett elő a

CJ

és

a **Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal, a második tanács elnöke, a harmadik tanács elnökeként eljárva, J. Passer, F. Biltgen, L. S. Rossi (előadó) és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. június 30-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– CJ képviseletében J. de Cominges Cáceres abogado,

– a Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) képviseletében M. S. Amaya Pilares és E. Ablanedo Reys letrados,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

– a spanyol kormány képviseletében M. J. Ruiz Sánchez és S. Jiménez García, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében I. Galindo Martín és A. Szmytkowska, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. szeptember 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elvének a szociális biztonság területén történő fokozatos megvalósításáról szóló, 1978. december 19-i 79/7/EGK tanácsi irányelv (HL 1979. L 6., 24. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 215. o.) 4. cikke (1) bekezdésének, valamint a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 204., 23. o.; helyesbítés: HL 2019. L 191., 45. o.) 5. cikke b) pontjának és 9. cikke (1) bekezdése e) és k) pontjának az értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a CJ és a Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) (általános társadalombiztosítási pénztár, TGSS, Spanyolország) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya a CJ arra irányuló kérelme, hogy a munkanélküliség elleni védelem címén járulékot fizessen.

A jogi háttér

Az uniós jog

A 79/7 irányelv

3 A 79/7 irányelv második preambulumbekezdése értelmében:

„mivel a szociális biztonság területén az egyenlő bánásmód elvét elsősorban azokban a törvényileg szabályozott rendszerekben kell megvalósítani, amelyek betegség, rokkantság, öregségi nyugdíj, munkahelyi balesetek, foglalkozási megbetegedések és munkanélküliség elleni védelmet biztosítanak, valamint a szociális segélyre vonatkozó rendelkezésekben, amennyiben a fent említett rendszerek kiegészítésére vagy helyettesítésére szolgálnak;”

4 Ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Ezt az irányelvet kell alkalmazni:

a) azokra a törvényileg szabályozott rendszerekre, amelyek a következő kockázatok ellen nyújtanak védelmet:

– betegség,

– rokkantság,

– idős kor,

– munkahelyi balesetek és foglalkozási megbetegedések;

– munkanélküliség;

[…]”

5 Az említett irányelv 4. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az egyenlő bánásmód elve azt jelenti, hogy semmilyen nemi megkülönböztetés [helyesen: nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés] nem állhat fenn, sem közvetlenül, sem közvetetten, különös tekintettel a családi állapotra és a családi jogállásra történő hivatkozással a következő területeken:

– a rendszerek hatálya és a rendszerekhez való hozzáférhetőség feltételei tekintetében,

[…]”

A 2006/54 irányelv

6 A 2006/54 irányelv „Az irányelv célja” című 1. cikkének szövege a következő:

„Ezen irányelv célja, hogy a foglalkoztatás és a munkavégzés területén biztosítsa az esélyegyenlőség, valamint a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvének végrehajtását.

E célból az alábbiak vonatkozásában tartalmaz az egyenlő bánásmód elvének megvalósítására irányuló rendelkezéseket:

[…]

c) foglalkoztatási szociális biztonsági rendszerek.

[…]”

7 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke az (1) bekezdésében a következőket mondja ki:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

b) közvetett megkülönböztetés [helyesen: közvetett hátrányos megkülönböztetés]: ha egy látszólag semleges rendelkezés, feltétel vagy gyakorlat az egyik nemhez tartozó személyeket a másik nemhez tartozó személyekhez képest hátrányosan érint, kivéve ha ez a rendelkezés, feltétel vagy gyakorlat jogszerű céllal objektív módon igazolható, továbbá e cél megvalósításának eszközei megfelelőek és szükségesek;

[…]

f) foglalkoztatási szociális biztonsági rendszerek: olyan, a [79/7] irányelv hatálya alá nem tartozó rendszerek, amelyek célja, hogy valamely vállalkozásban vagy vállalkozások csoportjában, gazdasági ágazatban vagy foglalkoztatási ágazatban vagy ilyen ágazatok csoportjában akár alkalmazottként, akár önálló vállalkozóként tevékenykedő munkavállalóknak olyan ellátásokat biztosítsanak, amelyek a törvény által szabályozott kötelező érvényű szociális biztonsági rendszerek által biztosított ellátásokat kívánják kiegészíteni vagy helyettesíteni, akár kötelező, akár választható az ilyen rendszerekben való tagság.”

8 Ugyanezen irányelvnek „A megkülönböztetés [helyesen: hátrányos megkülönböztetés] tilalma” című 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 4. cikk sérelme nélkül, a foglalkoztatási szociális biztonsági rendszerekben semmilyen közvetlen vagy közvetett nemi alapon történő megkülönböztetés nem állhat fenn, különösen a következők tekintetében:

a) az ilyen rendszerek alkalmazási területe és a belépés feltételei;

b) a járulékfizetési kötelezettség és a járulékszámításának tekintetében;

[…]”

9 Ugyanezen irányelv „Példák a megkülönböztetésre [helyesen: hátrányos megkülönböztetésre]” című 9. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Az egyenlő bánásmód elvével ellentétes rendelkezések közé azok a rendelkezések tartoznak, amelyek akár közvetlenül, akár közvetetten a nemre tekintettel:

[…]

e) különböző feltételeket szabnak az ellátások teljesítésére, vagy az ilyen ellátásokat valamelyik nemhez tartozó munkavállalókra korlátozzák;

[…]

k) eltérő szabályokat állapítanak meg vagy csak az egyik nemhez tartozó munkavállalókra nézve állapítanak meg szabályokat – a h) és a j) pontban említettek kivételével – a későbbi ellátásokra való jogosultság biztosítása vagy fenntartása tekintetében, amikor a munkavállaló kilép a rendszerből.”

A spanyol jog

Az LGSS

10 A 2015. október 30-i Real Decreto Legislativo 8/2015 (8/2015. sz. királyi törvényerejű rendelet; a BOE 2015. október 31-i 261. száma, 103291.; helyesbítés: a BOE 2016. február 11-i 36. száma, 10898. o.) által jóváhagyott, egységes szerkezetbe foglalt Ley General de la Seguridad Social (a társadalombiztosításról szóló általános törvény, a továbbiakban: LGSS) „Védőintézkedés” című 251. cikkének szövege a következő:

„A háztartási alkalmazottakra vonatkozó különleges rendszerbe tartozó munkavállalók jogosultak a szociális biztonsági ellátásokra az ebben a szociális biztonságra vonatkozó általános rendszerben meghatározott módon és feltételek mellett:

[…]

d) A háztartási alkalmazottakra vonatkozó különleges rendszer nem terjed ki a munkanélküliség esetén nyújtott védelemre.”

11 Az LGSS „Védelemben részesülő személyek” című 264. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A munkanélküliség elleni védelem a következő személyekre terjed ki, feltéve, hogy e jogcímen előírták számukra a járulékfizetést:

a) az általános szociális biztonsági rendszer hatálya alá tartozó munkavállalók;

[…]”

A 625/1985. sz. királyi rendelet

12 Az 1985. április 2-i Real Decreto 625/1985, por el que se desarrolla la Ley 31/1984, de 2 de agosto, de protección por Desempleo (a munkanélküliség elleni védelemről szóló, 1984. augusztus 2-i 31/1984. sz. törvény végrehajtásáról szóló 625/1985. sz. királyi rendelet; a BOE 1985. május 7-i 109. száma, 12699. o.; helyesbítés: a BOE 1985. június 5-i 134. száma, 16992. o.) „Járulékfizetés” című 19. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A munkanélküliség kockázata címén járulékfizetésre kötelezett valamennyi vállalkozás és az általános szociális biztonsági rendszer hatálya alá tartozó munkavállaló, valamint az olyan különös szociális biztonsági rendszerek hatálya alá tartozó munkavállalók, amelyek e kockázatot fedezik. […]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

13 CJ háztartási alkalmazott, akinek munkáltatója természetes személy. 2011 januárja óta tagja a háztartási alkalmazottakra vonatkozó különleges szociális biztonsági rendszernek (a továbbiakban: háztartási alkalmazottakra vonatkozó különleges rendszer).

14 2019. november 8-án CJ kérelmet nyújtott be a TGSS-hez a munkanélküliség elleni védelem érdekében történő járulékfizetés iránt, annak érdekében, hogy megszerezze a munkanélküli-ellátásokra való jogosultságot. E kérelemhez csatolta munkáltatójának a kért járulékfizetésre vonatkozó írásbeli hozzájárulását.

15 2019. november 13-i határozatával a TGSS az említett kérelmet azzal az indokkal utasította el, hogy CJ a háztartási alkalmazottakra vonatkozó különleges rendszerbe tartozik, és az LGSS 251. cikkének d) pontja kifejezetten kizárja a munkanélküliség elleni védelem érdekében történő járulékfizetés lehetőségét e rendszer felé. E határozatot a TGSS a CJ által benyújtott közigazgatási fellebbezést követően meghozott 2019. december 19-i határozatával helybenhagyta.

16 2020. március 2-án CJ keresetet nyújtott be a TGSS második határozatával szemben a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Vigóhoz (vigói 2. sz. közigazgatási bíróság, Spanyolország). Keresetének alátámasztására a CJ lényegében arra hivatkozik, hogy az LGSS 251. cikkének d) pontja a szociális biztonság területén a női háztartási alkalmazottakkal szemben – akik a munkavállalók e csoportjának szinte teljes egészét alkotják – nemen alapuló közvetett hátrányos megkülönböztetést tartalmaz.

17 E tekintetben CJ megjegyzi, hogy a háztartási alkalmazottak védelmet élveznek ugyan átmeneti munkaképtelenség esetén, ha azonban ez a helyzet tartósan fennáll, és végül akár közös megegyezés, akár a munkáltató felmondása miatt elveszítik a munkájukat, más munkavállalókkal ellentétben nem élveznek védelmet a munkanélküliséggel szemben. Mivel a munkahelyüket elvesztő háztartási alkalmazottak helyzete nem azonos a szociális biztonsági rendszer hatálya alá tartozó munkavállalók helyzetével, a munkanélküliség elleni védelemből való kizárás azt is jelenti, hogy az ilyen munkavállalók nem jogosultak semmilyen más olyan ellátásra vagy juttatásra, amely a munkanélküli-ellátásra való jogosultság megszűnésétől függ. Így az LGSS 251. cikkének d) pontja az említett munkavállalókat szociálisan kiszolgáltatott helyzetbe hozza, ami nemcsak közvetlenül a munkanélküli-ellátásokhoz való hozzáférés lehetetlenségét, hanem közvetve más szociális támogatásokhoz való hozzáférés lehetetlenségét is eredményezi.

18 A kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy ez a nemzeti szabályozás összhangban áll-e az uniós joggal. Hangsúlyozza, hogy az alapügy felei között egyetértés van abban, hogy a háztartási alkalmazottak különleges rendszerébe tartozó munkavállalói csoport szinte kizárólag nőkből áll. A bíróság ezért úgy véli, hogy az említett nemzeti rendelkezés, mivel az megtagadja az e csoportba tartozó női munkavállalóktól a munkanélküli-ellátásokhoz való hozzáférés lehetőségét azáltal, hogy megakadályozza számukra az e kockázat fedezéséhez való hozzájárulást, nemen alapuló közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül a szociális biztonsági ellátásokhoz való hozzáférés tekintetében. Erre vonatkozó kifejezett indokolás hiányában e hátrányos megkülönböztetés nem igazolható, így az ellentétes lehet a 79/7 irányelvvel és a 2006/54 irányelvvel.

19 E körülmények között a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Vigo (vigói 2. sz. közigazgatási bíróság, Spanyolország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A [79/7 irányelv] egyenlő bánásmód elvéről szóló 4. cikkének (1) bekezdését, amely tiltja a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés minden – akár közvetlen, akár közvetett – formáját a szociális biztonsági rendszerben történő járulékfizetési kötelezettség tekintetében, valamint a [2006/54 irányelv] 5. cikkének b) pontját, amely a nemen alapuló közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetésre vonatkozóan a szociális rendszerek hatályát, az

azokhoz való hozzáférést, valamint a járulékfizetési kötelezettséget és a járulékok kiszámítását illetően ugyanilyen tilalmat tartalmaz; úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint az LGSS 251. cikkének d) pontja, amelynek értelmében »a háztartási alkalmazottakra vonatkozó különleges rendszer által nyújtott védelem nem terjed ki a munkanélküliség esetén nyújtott védelemre«?

2) Az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén, úgy kell-e tekinteni, hogy a hivatkozott jogi rendelkezés a [2006/54 irányelv] 9. cikke (1) bekezdésének e) és/vagy k) pontja értelmében a tiltott hátrányos megkülönböztetésre jelent példát, mivel a szóban forgó szabály – az LGSS 251. cikkének d) pontja – szinte kizárólag nőkre vonatkozik?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

20 A TGSS és a spanyol kormány úgy érvel, hogy mind az előzetes döntéshozatal iránti kérelem, mind a kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdések elfogadhatatlanok.

21 Először is, ami az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát illeti, lényegében arra hivatkoznak, hogy az alapügy valójában nem a járulékfizetéshez való állítólagos jogra, hanem a munkanélküli-ellátásokhoz való jogosultság elismerésére vonatkozik. Ebből egyrészt az következik, hogy ez a jogvita mesterséges jellegű lenne abban az értelemben, hogy a CJ félrevezető indokok alapján fordult a kérdést előterjesztő bírósághoz. Másrészt, mivel ezen elismerés a szociális és munkaügyi bíróságok hatáskörébe tartozik, a kérdést előterjesztő bíróság mint közigazgatási bíróság nem rendelkezik hatáskörrel az ilyen jogvita elbírálására, így nincs semmilyen kapcsolat az uniós jog kért értelmezése és e jogvita kimenetele között.

22 Ezenkívül a TGSS azt állítja, hogy abban az esetben, ha az említett jogvita valóban a járulékfizetési jog elismerésére vonatkozik, a 79/7 irányelv értelmezése nem szükséges annak eldöntéséhez, mivel a háztartási alkalmazottak különleges rendszerére vonatkozó védőintézkedés hatályának kérdése elkülönül e rendszer finanszírozásától.

23 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködés keretében kizárólag az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szükségességét az ügydöntő határozat meghozatala szempontjából, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, ha a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság főszabály szerint köteles határozatot hozni (2021. május 18-i Asociația „Forumul Judecătorilor din România" és társai ítélet, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 és C-397/19, EU:C:2021:393, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 Ebből következik, hogy az uniós jogra vonatkozó kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan nincs összefüggésben az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli és jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett

kérdésekre hasznos választ adhasson (2021. május 18-i Asociația „Forumul Judecătorilor din România” és társai ítélet, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 és C-397/19, EU:C:2021:393, 116. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Konkrétabban: amint az magából az EUMSZ 267. cikk szövegéből kitűnik, a kért előzetes döntésnek „szükségesnek” kell lennie a kérdést előterjesztő bíróság által az előtte folyamatban lévő ügyben kialakítandó „ítélete meghozatalához”. Így az előzetes döntéshozatali eljárás előfeltétele többek között a nemzeti bíróság előtt ténylegesen folyamatban lévő jogvita, amelynek keretében a nemzeti bíróságnak az előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítéletet tekintetbe vevő határozatot kell hoznia (2021. május 18-i Asociația „Forumul Judecătorilor Din România” és társai ítélet, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 és C-397/19, EU:C:2021:393, 117. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Ebben az esetben, amint az a jelen ítélet 15. és 18. pontjában kifejtésre került, az alapügy mindenekelőtt a munkanélküliség kockázata elleni védelem címén történő járulékfizetés iránt – a megfelelő munkanélküli-ellátásokra való jogosultság megszerzése érdekében – előterjesztett kérelem TGSS általi elutasítására vonatkozik. Ezen elutasítás továbbá azon alapul, hogy ezeket az ellátásokat az LGSS 251. cikkének d) pontja értelmében kizárták a háztartási alkalmazottakra vonatkozó különleges rendszerből. Végül e kizárás, mivel szinte kizárólag nőkből álló munkavállalói csoportra vonatkozik, a kérdést előterjesztő bíróság szerint a 79/7 irányelv és a 2006/54 irányelv által tiltott, nemen alapuló közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősülhet.

27 E körülmények között egyrészt a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdések nem hipotetikus jellegűek, másrészt pedig az uniós jog kért értelmezése összefügg az alapügy tárgyával, amennyiben az valójában a munkanélküli-ellátásokhoz való jog elismerésére vonatkozik, és a jelen ítélet 25. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében szükségesnek tűnik ahhoz, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára lehetővé tegye az uniós jog nemzeti joggal való összeegyeztethetőségének értékelését. Ebből következően az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

28 E következtetést nem kérdőjelezi meg a spanyol kormány arra alapított érve, hogy a kérdést előterjesztő bíróság nem rendelkezik hatáskörrel az így meghatározott alapügy elbírálására, mivel az a szociális és munkaügyi bíróságok hatáskörébe tartozik. E tekintetben ugyanis elegendő emlékeztetni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróságnak nem feladata, hogy az alapügyben benyújtott kereset elfogadhatóságáról a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzett és az előzetes döntéshozatali eljárás keretében a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozó értékelést megkérdőjelezze, vagy hogy megvizsgálja, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatot a nemzeti jog bírósági szervezeti és eljárási szabályaival összhangban hozták-e meg. A Bíróságot mindaddig köti a valamely tagállami bíróság előzetes döntéshozatalra utaló határozata, amíg azt nem vonják vissza a nemzeti jog által lehetséges jogorvoslatok keretében (2020. július 16-i Governo della Repubblica italiana [Az olasz békebírák jogállása] ítélet, C-658/18, EU:C:2020:572, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Másodszor, ami az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatóságát illeti, a spanyol kormány – amelyhez e kérdésben az Európai Bizottság is csatlakozik – azt állítja egyrészt, hogy a 2006/54 irányelv nem alkalmazható az LGSS által szabályozott spanyol szociális biztonsági rendszerre. Amennyiben e kérdések a 2006/54 irányelvre vonatkoznak, azokat elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

30 Másrészt a spanyol kormány implicit módon arra következtet, hogy az említett kérdések elfogadhatatlanok, amennyiben azok a 79/7 irányelvre vonatkoznak. E kormány szerint ugyanis ez az irányelv nem kötelezi a tagállamokat arra, hogy védelmet nyújtsanak olyan különleges kockázatokkal szemben, mint a munkanélküliség, ami azt jelenti, hogy a megfelelő ellátásokra való jogosultság megszerzése érdekében e kockázat alapján való járulék fizetése iránti, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló kérelem nem tartozik az említett irányelv hatálya alá.

31 E tekintetben elegendő rámutatni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben nem nyilvánvaló, hogy valamely uniós jogi rendelkezés értelmezése semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, az e rendelkezésnek az alapügyre való alkalmazhatatlanságára alapított kifogás nem az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságára vonatkozik, hanem a kérdések érdemét érinti (2021. október 28-i Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvot ítélet, C-319/19, EU:C:2021:883, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 E körülmények között a jelen ítélet 26. és 27. pontjában kifejtett megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdések elfogadhatók.

Az ügy érdeméről

33 Kérdéseivel, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 79/7 irányelv 4. cikkének (1) bekezdését és a 2006/54 irányelv 5. cikkének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amely kizárja a munkanélküli-ellátásokat a törvényes szociális biztonsági rendszer által a háztartási alkalmazottaknak nyújtott szociális biztonsági ellátásokból.

34 E tekintetben előzetesen meg kell állapítani, hogy a Bíróság elé terjesztett iratokból, valamint az LGSS 251. cikkének szövegéből kitűnik, hogy a háztartási alkalmazottakra vonatkozó különleges rendszer az LGSS által szabályozott általános szociális biztonsági rendszer részét képezi, és hogy ezek az alkalmazottak az ezen általános rendszerben megállapított szabályok és feltételek szerint jogosultak a szociális biztonsági ellátásokra. Ami közelebbről a munkanélküli-ellátásokat illeti, az LGSS 264. cikke (1) bekezdésének a) pontjából az következik, hogy a munkanélküliség elleni védelem főszabály szerint kiterjed az említett általános rendszer hatálya alá tartozó valamennyi munkavállalóra, feltéve, hogy ezen a jogcímen járulékot fizetnek.

35 Mivel tehát, amint az a jelen ítélet 26. pontjában megállapításra került, az alapügy a háztartási alkalmazottak munkanélküliség elleni védelmének elismerésére irányul, amely védelemből az LGSS 251. cikkének d) pontja alapján ki vannak zárva, e jogvita lényegében a spanyol törvényes szociális biztonsági rendszer által nyújtott munkanélküli-ellátások személyi hatályának terjedelmére vonatkozik.

36 Ebből egyrészt az következik, hogy az alapügyben szóban forgó munkanélküli-ellátások a 79/7 irányelv hatálya alá tartoznak, következésképpen ebben az ügyben ez az irányelv alkalmazandó. Ezek az ellátások ugyanis az ezen irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontjában felsorolt kockázatok egyike, nevezetesen a munkanélküliség kockázata elleni védelem törvényes rendszerének részét képezik, továbbá azok közvetlenül és ténylegesen kapcsolódnak az e kockázattal szembeni védelemhez (lásd ebben az értelemben: 2021. október 14-i INSS [Élettársi kapcsolaton alapuló özvegyi nyugdíj] ítélet, C-244/20, nem tették közzé, EU:C:2021:854, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Másrészt ez azt jelenti, hogy a 2006/54 irányelv nem alkalmazható az alapügyben. A 2006/54 irányelv 1. cikke második bekezdésének az ezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének f) pontjával összefüggésben értelmezett c) pontjából kitűnik, hogy az említett irányelv nem alkalmazható a 79/7 irányelv alá tartozó, törvényben szabályozott rendszerekre (2019. december 12-i ítélet, Instituto Nacional de la Seguridad Social (Anyák nyugdíj-kiegészítése), C-450/18, EU:C:2019:1075, 34. pont).

38 Következésképpen, tekintettel a jelen ítélet 34–37. pontjában kifejtett megfontolásokra, az előterjesztett kérdések megválaszolása érdekében lényegében azt kell értékelni, hogy az LGSS 251. cikkének d) pontjához hasonló nemzeti rendelkezés a 79/7 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének első franciabekezdése és az ötödik preambulumbekezdés első franciabekezdése értelmében – összefüggésben a (2) preambulumbekezdéssel és a 3. cikk (1) bekezdése a) pontjának ötödik franciabekezdésével –, tartalmazhat-e nemen alapuló hátrányos megkülönböztetést a munkanélküliség ellen védelmet biztosító spanyol törvényes szociális biztonsági rendszer személyi hatálya tekintetében.

39 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az olyan nemzeti rendelkezés, mint amelyről az alapügyben szó van, nem tartalmaz nemen alapuló közvetlen hátrányos megkülönböztetést, mivel az a háztartási alkalmazottak különleges rendszerébe tartozó férfi és női munkavállalókra különbségtétel nélkül alkalmazandó.

40 Azon kérdést illetően, hogy ugyanezen nemzeti rendelkezés tartalmaz-e közvetett hátrányos megkülönböztetést, először is emlékeztetni kell arra, hogy ezt a fogalmat a 79/7 irányelv összefüggésében ugyanúgy kell értelmezni, mint a 2006/54 irányelvvel összefüggésben (2019. május 8-i Villar Láiz ítélet, C-161/18, EU:C:2019:382, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 21-i INSS ítélet, C-843/19, EU:C:2021:55, 24. pont). Márpedig ez utóbbi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjából az derül ki, hogy nemen alapuló közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül az az eset, ha egy látszólag semleges rendelkezés, feltétel vagy gyakorlat az egyik nemhez tartozó személyeket a másik nemhez tartozó személyekhez képest különösen hátrányosan érint, kivéve ha ez a rendelkezés, feltétel vagy gyakorlat jogszerű céllal objektív módon igazolható, továbbá e cél megvalósításának eszközei megfelelőek és szükségesek.

41 E különös hátrány fennállása többek között akkor állapítható meg, ha bebizonyosodik, hogy az említett rendelkezés vagy gyakorlat az egyik nemhez tartozó személyeket jelentősen nagyobb arányban érinti hátrányosan, mint a másik nemhez tartozó személyeket. A nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben ez az eset áll-e fenn (lásd ebben az értelemben: 2019. május 8-i Villar Láiz ítélet, C-161/18, EU:C:2019:382, 38. pont; 2021. január 21-i INSS -ítélet, C-843/19, EU:C:2021:55, 25. pont).

42 Abban az esetben, ha a nemzeti bíróság statisztikai adatokkal rendelkezik, a Bíróság kimondta, hogy a nemzeti bíróságnak egyrészt minden olyan munkavállalót figyelembe kell vennie, akire az eltérő bánásmódot eredményező nemzeti szabályozás hatálya kiterjed, másrészt pedig össze kell hasonlítania egymással azon munkavállalók arányát, akiket a szabályozás hatálya alá tartozó női munkaerő körében az állítólagos eltérő bánásmód érint, illetve nem érint, másfelől pedig ugyanezen arányokat a vonatkozó férfi munkaerő körében (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 24-i YS [Vezető állású munkavállalók foglalkoztatói nyugdíja] ítélet, C-223/19, EU:C:2020:753, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 21-i INSS-ítélet (C-843/19, EU:C:2021:55, 26. pont).

43 A nemzeti bíróságnak e tekintetben azt kell megítélnie, hogy a hozzá benyújtott statisztikai adatok mennyire megbízhatóak, mennyire vehetők figyelembe, és nem csupán véletlenszerű vagy konjunkturális jelenségeket tükröznek-e, illetve hogy kellően szignifikánsnak minősülnek-e (2020. szeptember 24-i YS [Vezető állású munkavállalók foglalkoztatói nyugdíja] ítélet, C-223/19, EU:C:2020:753, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 21-i INSS-ítélet C-843/19, EU:C:2021:55, 27. pont).

44 A jelen ügyben, amint azt a főtanácsnok indítványának 58. pontjában megállapította, nemcsak a háztartási alkalmazottak különleges rendszerének tagjait kell figyelembe venni, hanem a spanyol általános szociális biztonsági rendszer hatálya alá tartozó valamennyi munkavállalót is, amelybe e biztosítottak tartoznak (lásd ebben az értelemben: 2021. január 21-i INSS-ítélet, C-843/19, EU:C:2021:55, 28. pont). Ugyanis, amint az a jelen ítélet 35. pontjában már megállapításra került, az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés hozzájárul az ezen általános rendszer által nyújtott munkanélküli-ellátások személyi hatályának meghatározásához.

45 Márpedig meg kell állapítani, hogy a TGSS szóbeli észrevételeiben ismertetett statisztikai adatokból kitűnik egyrészt, hogy 2021. május 31-én az említett általános rendszer hatálya alá tartozó munkavállalók száma 15 872 720 volt, akik közül 7 770 798 nő (a munkavállalók 48,96%-a) és 8 101 899 férfi (a munkavállalók 51,04%-a). Másrészt ugyanebben az időpontban a háztartási alkalmazottak különleges rendszeréhez tartozó munkavállalók csoportja 384 175 munkavállalót foglalt magában, akik közül 366 991 nő (e különleges rendszer tagjainak 95,53%-a, azaz a női munkavállalók 4,72%-a) és 17 171 férfi (az említett különleges rendszer tagjainak 4,47%-a, azaz a férfi munkavállalók 0,21%-a).

46 E statisztikai adatokból tehát az következik, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezésből eredő eltérő bánásmód által érintett, a spanyol általános szociális biztonsági rendszer hatálya alá tartozó női munkavállalók aránya jelentősen magasabb, mint a férfi munkavállalóké.

47 Ebből következően, ha a kérdést előterjesztő bíróság a jelen ítélet 42. és 43. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében az általa elvégzendő értékelést követően arra a következtetésre jutna, hogy az említett statisztikai adatok megbízhatóak, reprezentatívak és jelentősek, úgy kell tekinteni, hogy az LGSS 251. cikkének d) pontja különösen a női munkavállalókat hozza hátrányos helyzetbe a férfi munkavállalókhoz képest.

48 Ebből következik, hogy e nemzeti rendelkezés a 79/7 irányelv 4. cikkének (1) bekezdésével ellentétes, nemen alapuló közvetett hátrányos megkülönböztetést tartalmaz, kivéve ha azt a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetéstől független, objektív okok igazolják. Ez az eset áll fenn, ha e rendelkezés jogszerű szociálpolitikai célt szolgál, e cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges, hozzátéve, hogy csak akkor lehet a hivatkozott cél biztosítására alkalmasnak tekinteni, ha valóban megfelel a cél elérésére irányuló törekvésnek, továbbá ha koherens és szisztematikus módon hajtják végre (lásd ebben az értelemben: 2011. október 20-i Brachner ítélet, C-123/10, EU:C:2011:675, 70. és 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 21-i INSS-ítélet, C-843/19, EU:C:2021:55, 31. és 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 E tekintetben irreleváns az, hogy a háztartási alkalmazottak helyzete nem hasonlítható össze a spanyol általános szociális biztonsági rendszerben biztosított egyéb munkavállalók helyzetével, amire a spanyol kormány az ilyen közvetett hátrányos megkülönböztetés hiányának alátámasztása érdekében hivatkozott.

50 Ugyanis, amint arra a főtanácsnok az indítványának 47. pontjában rámutatott, az e kormány által hivatkozott 2018. június 26-i MB (C-451/16, EU:C:2018:492) ítélet alapjául szolgáló üggyel ellentétben az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés nem minősül olyan, nemen alapuló közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek, amelyet a háztartási alkalmazottak és a többi munkavállaló helyzete összehasonlíthatóságának állítólagos hiánya megkérdőjelezhetne.

51 Másodszor, ami a jelen ítélet 48. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében vett objektív igazoló tényező fennállását illeti, hangsúlyozni kell, hogy noha végső soron a tényállás értékelésére és a nemzeti jogszabály értelmezésére kizárólagos hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság feladata annak meghatározása, hogy a nemzeti rendelkezés ilyen objektív tényezővel igazolható-e, és ha igen, milyen mértékben, a nemzeti bíróság számára az előzetes döntéshozatal keretében hasznos válaszokat adni hivatott Bíróság hatásköre kiterjed arra, hogy az alapügy iratai, valamint az elé terjesztett írásbeli és szóbeli észrevételek alapján a jogvita eldöntését lehetővé tévő útmutatást adjon a nemzeti bíróságnak (2011. október 20-i Brachner ítélet, C-123/10, EU:C:2011:675, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. szeptember 24-i YS [Vezető állású munkavállalók foglalkoztatói nyugdíja] ítélet, C-223/19, EU:C:2020:753, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Ebben az összefüggésben a Bíróság több alkalommal kimondta, hogy bár a tagállamok a szociál- és foglalkoztatáspolitikájuk céljainak megvalósítására alkalmas intézkedések megválasztásában széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek (2011. október 20-i Brachner ítélet, C-123/10, EU:C:2011:675, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 21-i INSS -ítélet, C-843/19, EU:C:2021:55, 33. pont), azonban a hátrányosan megkülönböztetőnek vélt szabály alkotójaként a tagállam feladata annak bizonyítása, hogy ez szabály megfelel a jelen ítélet 48. pontjában megfogalmazott feltételeknek (2011. október 20-i Brachner ítélet, C-123/10, EU:C:2011:675, 74. pont; 2014. július 17-i Leone ítélet, C-173/13, EU:C:2014:2090, 55. pont).

53 A jelen ügyben a spanyol kormány és a TGSS írásbeli és szóbeli észrevételeiben azzal érvel, hogy a háztartási alkalmazottak munkanélküliség elleni védelemből való kizárására irányuló jogpolitikai döntés e foglalkoztatási ágazat sajátosságaival áll összefüggésben. Egyrészt ugyanis a háztartási alkalmazottak munkaterületének jellemzői a magas foglalkoztatási arány, az alacsony képzettségi szint és ebből következően az alacsony díjazás, valamint a szociális biztonsági rendszer biztosítotti jogviszonnyal nem rendelkező munkavállalók jelentős hányada. Másrészt ezen alkalmazottak munkaviszonyának jellemzője a munkáltató nem szakmai vagy üzleti jellege, akinek családfőként nem származik haszna az említett munkavállalók fizetett munkájából, valamint az a tény, hogy a munkaviszony alapján történő munkavégzésre egy családi otthonban kerül sor, ami a magánlakás sérthetetlenségéből fakadóan megnehezíti mind a munkanélküli-ellátásokhoz való hozzáférés feltételeinek vizsgálatát, mind pedig az ellenőrzéseket.

54 Ebben az összefüggésben a munkanélküliség kockázatának fedezésére szolgáló járulékok emeléséből eredő teher- és bérköltség-növekedés az érintett felek szerint ezen a foglalkoztatási területen – az új munkaerő-felvétel és a felmondások, valamint az illegális foglalkoztatás és a társadalombiztosítási visszaélések csökkenése formájában – a foglalkoztatás szintjének csökkenését eredményezheti, és így a háztartási alkalmazottak védelmének csökkenéséhez vezethet. Az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés célja tehát a foglalkoztatás szintjének megőrzése, valamint az illegális munkavégzés és a társadalombiztosítási visszaélés elleni küzdelem a munkavállalók szociális védelme érdekében.

55 A spanyol kormány hozzáteszi, hogy e nemzeti rendelkezés arányos az általa követett legitim szociálpolitikai célok megvalósításával. Egyrészt ugyanis a munkanélküli-ellátások kivételével a háztartási alkalmazottak főszabály szerint a spanyol általános szociális biztonsági rendszer által nyújtott valamennyi ellátásban részesülnek, annak ellenére, hogy a csökkentett járulékmértékek miatt kisebb mértékben járulnak hozzá e rendszer finanszírozásához. Ezenkívül a munkanélküliség elleni védelem kizárása olyan kockázatra vonatkozik, amely a munkavállalók e csoportjában nem általános.

56 Másrészt a munkanélküli-ellátásoknak a háztartási alkalmazottak különleges rendszere által nyújtott ellátásokból való kizárása nem jelenti a munkanélküliség kockázatával szembeni védelem teljes hiányát, mivel a tevékenységüknek a Covid–19-világjárvány okozta egészségügyi válsággal összefüggésben történő megszüntetése vagy csökkentése miatt a tevékenység hiánya miatti rendkívüli és ideiglenes ellátást vezettek be e munkavállalók javára.

57 E tekintetben először is az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés által követett célokat illetően meg kell állapítani, hogy az Unió általános céljai, amint az az EUSZ 3. cikk (3) bekezdéséből és az EUMSZ 9. cikkből következik, egyrészt a foglalkoztatás szintjének védelmére és a foglalkoztatás elősegítésére, másrészt pedig a illegális foglalkoztatás és a társadalombiztosítási visszaélés elleni, a munkavállalók szociális védelme érdekében folytatott küzdelemre irányuló célok.

58 Ezenfelül, amint arra a főtanácsnok indítványának 67. pontjában rámutatott, e célok tekintetében a Bíróság kimondta, hogy azok legitim szociálpolitikai célnak (lásd ebben az értelemben: 2007. október 16-i Palacios de España ítélet, C-411/05, EU:C:2007:604, 64–66. pont; 2020. április 2-i Comune di Gesturiítélet, C-670/18, EU:C:2020:272, 36. és 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), illetőleg a Szerződés által elismert alapvető szabadságok gyakorlása korlátozásának igazolására alkalmas, közérdeken alapuló kényszerítő oknak minősülnek (lásd ebben az értelemben: 2013. április 16-i Las ítélet, C-202/11, EU:C:2013:239, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. november 13-i Čepelnik ítélet, C-33/17, EU:C:2018:896, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 Ezenfelül a Bíróság már kimondta, hogy ezek a célok igazolhatják a törvényes munkanélküliségi biztosítási rendszerhez való hozzáférés tekintetében azt az eltérő bánásmódot, amely a férfiaknál lényegesen több nőt érint (lásd ebben az értelemben: 1995. december 14-i Megner és Scheffel ítélet, C-444/93, EU:C:1995:442, 27., 28. és 32. pont).

60 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az LGSS 251. cikkének d) pontja által követett célok főszabály szerint jogszerű szociálpolitikai célok, amelyek igazolhatják az e nemzeti rendelkezésben foglalt, nemen alapuló közvetett hátrányos megkülönböztetést.

61 Másodszor, az említett nemzeti rendelkezés e célok elérésére való alkalmasságát, és különösen azt a kérdést illetően, hogy e rendelkezést koherens és szisztematikus módon hajtják-e végre, meg kell állapítani egyrészt, hogy a munkavállalók szociális biztonsági rendszerek révén történő védelme jellegénél fogva az e termelési tényezőhöz kapcsolódó költségek növekedéséhez vezet, amely a munkaerőpiacra jellemző körülményektől függően érintheti az e piac valamennyi ágazatában fennálló foglalkoztatási szintet, másrészt pedig, hogy az ilyen rendszerek létezése magában hordozza annak kockázatát, hogy az érintett ágazattól függetlenül az általuk nyújtott védelemre csalárd módon hivatkoznak.

62 Következésképpen ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés a jelen ítélet 57. pontjában hivatkozott célokra tekintettel koherens és szisztematikus módon került végrehajtásra, bizonyítani kell, hogy a munkavállalóknak a munkanélküliség elleni védelemből kizárt kategóriája lényegesen különbözik a munkavállalók azon más kategóriáitól, amelyeket abból nem zártak ki.

63 Ebben a tekintetben a TGSS és a spanyol kormány észrevételeiből következik, hogy a munkavállalók más kategóriái, akik a munkaviszonyuk alapján nem szakmai vagy üzleti jellegű munkáltatóknál, azok otthonában végeznek munkát, vagy akiknek munkaterülete a foglalkoztatottság, a képzettség és a díjazás tekintetében ugyanolyan sajátosságokkal rendelkezik, mint a háztartási alkalmazottak, így például a kertészek, a személyi sofőrök vagy a mezőgazdasági dolgozók és a takarítócégek által alkalmazott munkavállalók, valamennyien a munkanélküliség elleni védelem hatálya alá tartoznak, méghozzá annak ellenére, hogy a járulékuk mértéke olykor alacsonyabb, mint az, amely háztartási alkalmazottakra alkalmazandó.

64 A háztartási alkalmazottaknak a spanyol általános szociális biztonsági rendszer által nyújtott munkanélküli-ellátásokból való kizárására vonatkozó jogalkotói döntés megvalósítása nem tűnik koherensnek és szisztematikusnak a munkavállalók ugyanolyan ellátásokban részesülő más kategóriáihoz képest, noha jellemzőik és munkakörülményeik hasonlóak a jelen ítélet 53. pontjában említett háztartási alkalmazottakéhoz, következésképpen a kockázataik is hasonlóak a foglalkoztatási szint csökkenése, a társadalombiztosítási visszaélés és az illegális foglalkoztatás tekintetében.

65 Ezenkívül hangsúlyozni kell azt az alapügy felei által nem vitatott körülményt, hogy a háztartási alkalmazottak különleges rendszerében a biztosítotti jogviszony főszabály szerint jogosultságot ad a spanyol általános szociális biztonsági rendszer által nyújtott valamennyi ellátásra, a munkanélküli-ellátás kivételével. A spanyol kormány észrevételeiből különösen az tűnik ki, hogy ez a rendszer többek között a munkahelyi balesetekkel és foglalkozási megbetegedésekkel kapcsolatos kockázatokra terjed ki.

66 Márpedig, mivel úgy tűnik, hogy ezen egyéb ellátások a társadalombiztosítási visszaélés szempontjából ugyanolyan kockázatokkal járnak, mint a munkanélküliség kockázata, ez a körülmény alkalmasnak tűnik arra, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés belső koherenciáját is megkérdőjelezze az említett egyéb ellátások tekintetében. Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a háztartási alkalmazottakra alkalmazandó járulékmértékek progresszív emelkedése – amelyre a spanyol kormány írásbeli észrevételeiben hivatkozott – milyen hatással van a nemzeti rendelkezés koherenciájára.

67 E körülmények között – amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 99. pontjában – meg kell állapítani, hogy a spanyol kormány és a TGSS által szolgáltatott adatokból nem tűnik ki, hogy az érintett tagállam által választott eszközök alkalmasak lennének az elérni kívánt legitim szociálpolitikai célok elérésére, aminek értékelése azonban a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

68 Egyébiránt, harmadszor, azt is meg kell állapítani, hogy abban az esetben, ha a kérdést előterjesztő bíróság azt állapítaná meg, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés legitim szociálpolitikai célokat szolgál, és e célok megvalósítására alkalmas, azt is meg kell vizsgálnia, hogy e rendelkezés nem lépi-e túl az említett célok eléréséhez szükséges mértéket.

69 Ebben az összefüggésben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, valamint a CJ szóbeli észrevételeiből kitűnik, hogy a munkanélküliség elleni védelem kizárása lehetetlenné teszi a háztartási alkalmazottak számára, hogy megkapjanak más szociális biztonsági ellátásokat, amelyekre ezen alkalmazottak állításuk szerint jogosultak, és amelyek nyújtása az olyan munkanélküli-ellátásokra való jogosultság megszűnésétől függ, mint például a tartós rokkantsági ellátás vagy a munkanélküliek szociális segélye.

70 Mivel ez a kizárás növeli a háztartási alkalmazottak szociális védelmének hiányát, ami számukra szociális rászorultságot jelent, az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés – a kizárásnak az egyéb szociális ellátások nyújtására gyakorolt állítólagos következményeire vonatkozóan a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálat függvényében – nem tűnik szükségesnek e célok eléréséhez.

71 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 79/7 irányelv 4. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amely a törvényes szociális biztonsági rendszer által a háztartási alkalmazottaknak nyújtott szociális biztonsági ellátásokból kizárja a munkanélküli-ellátásokat, amennyiben ez a rendelkezés különösen a női munkavállalókat hozza hátrányos helyzetbe a férfi munkavállalókhoz képest, és azt nem igazolják a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetéstől független, objektív okok.

A költségekről

72 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elvének a szociális biztonság területén történő fokozatos megvalósításáról szóló, 1978. december 19-i 79/7/EGK tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amely a törvényes szociális biztonsági rendszer által a háztartási alkalmazottaknak nyújtott szociális biztonsági ellátásokból kizárja a munkanélküli-ellátásokat, amennyiben ez a rendelkezés különösen a női munkavállalókat hozza hátrányos helyzetbe a férfi munkavállalókhoz képest, és azt nem igazolják a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetéstől független, objektív okok.

Aláírások